

beretning 7. samling sp. 163—165). Iøvrigt godkendte resolutionen de af UNKRAs administration opstillede programmer for perioderne 1. juli 1953—1. juli 1954 og fra 1. juli 1954—1. juli 1955 til en samlet udgift på ialt 195 mill. dollars.

Ved afstemningen i plenarforsamlingen den 7. december vedtog man den fremsatte resolution med 52 stemmer, heriblandt de nordiske lande, medens de 5 østbloklande stemte passivt.

5. Fortsættelse på permanent basis af FNs internationale børnehjælpsfond (UNICEF).

(Dagsordenens punkt 29).

Den 6. oktober 1953 vedtog plenarforsamlingen, at UNICEFs mandat, som dette i sin tid blev defineret i forsamlingens resolutioner, forlænges uden tidsbegrænsning. Samtidig anmodede forsamlingen ECOSOC om også i fremtiden fra tid til anden at foretage en undersøgelse af UNICEFs arbejde og eventuelt forelægge plenarforsamlingen forslag i den anledning. Det blev endvidere pålagt generalsekretæren at drage omsorg for, at den af UNICEF udførte virksomhed også i fremtiden på effektiv måde koordineres med FNs og de særlige institutioners arbejdsprogrammer, hvadenten disse falder indenfor eller udenfor rammen af teknisk bistand.

Plenarforsamlingens vedtagelse af resolutionen skete ved enstemmighed, og uden at dagsordenspunktet var blevet gjort til genstand for en forberedende udvalgsbehandling.

6. Bistand til Libyen.

(Dagsordenens punkt 60).

De Forenede Nationers 6. plenarforsamling pålagde den 1. februar 1952 det økonomiske og sociale råd at undersøge, hvorledes der under FNs auspicer ville kunne ydes Libyen en særlig bistand til finansiering af dette lands økonomiske og sociale udviklingsprogram (jfr. beretning 6. samling sp. 6257—6258). Spørgsmålet blev efter henstilling fra Libyen stillet i bero indtil 1953, og på ECOSOCs 16. samling vedtog man at henstille til FNs 8. plenarforsamling at opfordre alle lande, der måtte se sig i stand dertil, til at yde Libyen en

særlig økonomisk og teknisk bistand i overensstemmelse med ånden i FNs pagt.

Spørgsmålet blev af plenarforsamlingen henvist til behandling i 2. udvalg, hvor en række arabiske og asiatiske lande foreslog at anmode alle regeringer, der var villig til og i stand til at yde Libyen finansiel bistand, om gennem De Forenede Nationer at give frivillige bidrag til at finansiere de mest nødvendige programmer for Libyens genopbygning. Samtidig blev det foreslået, at FNs generalsekretær og de særlige organisationer fortsat undlod at afkræve Libyen de lokale omkostninger forbundet med teknisk bistand, idet man tog Libyens særlige behov og de for det udvidede tekniske hjælpeprogram til grund liggende principper i betragtning. Udover at henlede medlemsregeringernes opmærksomhed på denne resolution blev generalsekretæren anmodet om at udarbejde en beretning til forelæggelse for plenarforsamlingens 10. samling.

Under forhandlingerne i 2. udvalg blev der givet den libyske finansminister lejlighed til at udtale sig om hans lands vanskelige økonomiske stilling. Finansministeren henlede ikke alene opmærksomheden på de store skader, som krigen havde påført Libyen, men også på den kendsgerning, at Libyen fik den økonomiske bistand, som var nødvendig for at kunne opnå den for en suveræn stat nødvendige økonomiske uafhængighed.

Fra flere sider anså man det for rigtigt, at Libyen blev hjulpet såvel gennem bilaterale aftaler som gennem De Forenede Nationer, men fandt, at Libyen ikke burde tildeles uforholdsmæssig stor bistand alene af den grund, at det gennem De Forenede Nationer havde opnået politisk selvstændighed.

Den 8. december vedtog plenarforsamlingen ovennævnte resolution med 41 stemmer, heriblandt de nordiske lande, medens 5 afholdt sig fra at stemme; ingen stemte imod.

7. Teknisk bistand til offentlig administration.

(Dagsordenens punkt 61).

Såvel 2. udvalg som plenarforsamlingen vedtog enstemmigt og uden debat den af det økonomiske og sociale råd foreslåede